

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XIX

~Ing tengah-tengahe salah sawijining provinsi paling kidul Prancis lan ing ndhuwur punggung bukit sing sempit, suket-suket dhuwur mbelah kanggo menehi terwelu sing mlumat menyang papan sing padhang rembulan. Kewan sing waspada kasebut mriksa gundukan sing mbukak kanthi kuping sing mancung lan irung sing kedhet; lan nalika nyusup maju, dheweke dumadakan kaku kaya watu, sirahé miring lan mripat ireng siji sing kaya kaca nempel ing langit. Kewan sing wedi mau mandeng apa sing meh padha karo titik mabur siji— siluet sing mabur dhuwur, ngambang nglawan lintang-lintang. Terwelu lungguh ora obah ing sangisore manuk pemangsa sing dideleng.

Nanging obyek sing mabur dhuwur iki meh ora mirip karo manuk liyane, kajaba swiwine sing mbentang; lan mripat sing wis dilatih bisa kanthi bener ngumpulake wujudé dadi kaya wong mabur. Dumadakan, terwelu sing kaget muter lan nyuwek menyang bayangan dawa saka ngendi dheweke metu. Lan ing papan sing katon aman ing grumbulan lan bayangan sing jero, tangan ijo sing memedi mbelah grumbulan lan nyekel terwelu sing lagi mumbul. Balung-balung pecah lan kasepen anyar ana ing ndhuwur bukit suket.

Mluncur dhuwur ing ndhuwur punggung bukit lan mabur ing langit sing kebak lintang, Lazarus terus maju. Angin nggresah karo swiwine sing muter kanthi ritmis. Mabur menyang

pesisir paling kidul Prancis, lan saka titik pandang Lazarus sing dhuwur, dhèwèké weruh tanah sing disinari rembulan metu saka cakrawala sing mlengkung kaya gulungan sing luhur sing alon-alon mbukak saben aspek Penciptaan. Ing sisih kiwane, deretan bukit cendhek sumunar kanthi warna emas, kanthi cetha nemtokake pinggiran wétan bumi. Ing sisih tengene lan ing sangisore rembulan sabit sing kebak belerang, medan sing mumbul nyampur dadi cakrawala kulon sing ora jelas sing katon cair kaya perak raksa lan nyawiji dadi langit sing samar.

Lazarus wis suwe ninggalake Kali Rhone sing muter-muter, lan saiki dheweke mabur menyang kidul ngliwati bentang alam bukit-bukit sing wuda lan alas-alas sing rusak. Ing ngisore, kali-kali sing muter-muter ngiris kabeh medan lan; kanthi massal, kaya-kaya bekas ireng lan keris sing ngembara sing ngrusak permukaan bumi. Kluster-kluster struktur cilik katon —bangunan-bangunan atap jerami sing ana ing pinggir kali, kabeh nuduhake anane desa-desa nelayan sing unik. Ing antarane, dalam-dalam pedesaan kaya urat-urat lemah sing nyebar lan ilang liwat alas sing peteng lan lembah-lembah ing s

Ora kaya dalam sing muter-muter ing dalam lan kali ing ngisore, sing kabeh katon ora rata amarga medan sing ora rata, Lazarus milih dalam sing disengaja, nglawan angin sing terus-terusan lan angin sing mudhun. Dheweke ngukir dalam, lurus lan sempit, persis ing sisih kidul. Nanging, dheweke meh ora ngerti segara bumi sing muter ing ngisore. Ing swara angin sing ora owah, lan ing sangisore kepakan swiwine sing ajeg, Lazarus bisa uga mabur kanthi wuta, amarga sebagian besar fokuse ana ing njero ati—perhatiane fokus marang pikiran sing bingung.

Mungkin mung para malaikat sing bisa ngumpulake mukjizat utawa cara kaya ngono kanggo ngerteni kepiye ati sing abot kaya dheweke bisa tetep mabur, sanajan mung bisa ngindhari lintang-lintang lan ora tiba ing bumi amarga kahanane sing remuk. Pikiran Lazarus kebak kenangan-kenangan sing adoh babagan dina-dina kepungkur. Lan kanthi saben kenangan sing sampurna babagan kenangan-kenangan kasebut, kenangan-kenangan kasebut koyone numpuk kaya tumpukan watu sing dadi gunung lan ngubur saben jejak apa sing dheweke kelingan. Tanpa wates sing nyeneng saka katakombe; tanpa tugas trowongan; tanpa Ivan lan Odino kanggo nglipur dheweke; sanajan tanpa Clodius lan Greville kanggo ngomeli dheweke—tanpa topeng raine sing nguwatirake, Lazarus nangis. Dheweke ora bisa maneh nolak bagean sing ora tenang saka dheweke, sing biyen mung bisikan regekan sing didhelikake ing jero ati sing paling jero, amarga pungkasane tuwuh kanthi kuat ing dhadhane. Iku ora maneh rasa lara sing ngganggu nanging mungkin lan swara njerit sing narik kawigatene. Pancen, bisikan sing ngganggu kasebut saya tambah dadi swara siksaan, sing nuduhake awake dhewe minangka konfirmasi yen bagean sing paling disenengi saka Lazarus pancen wis mati ing wayah wengi sing nggegirisi kasebut, nalika dipeksa ninggalake Biara. Lan sanajan swara ing atine mung swarane dhewe; mesthi wae

dipupuk dening para nelayan sing nyenyamah lan mateni; para Penguasa sing serakah, D'Alcicourt lan Hugon; Kapten Bourne sing adhem lan njijiki; lan sing paling penting, ibune sing ora saleh, sing kabeh mau lan luwih saka iku. Lan kanggo Lazarus, kenangan pait babagan dheweke koyone nguntal saben kenangan sing sampurna lan nyentuh ati—saben impene sing nyenengake lan naif babagan jagad sadurunge lan sampurna sing wis dialami sadurunge diusir saka guwa garba sing nyenengake ing papan katakombe biyen.

Nanging, sanajan rasa sedhik kadhangkala bisa ngliwakake Roh, mesthi wae, akal asring entuk maneh apa sing ilang ing njero ati. Lazarus nutup ati sing kuwatir lan mbukak pikirane kanggo pertimbangan lan pitungan sing luwih migunani: dheweke mabur—ngluwahi Prancis Kidul—ing dalane menyang Italia. Lan apa sing biyen dianggep naif, minangka tujuan sing paling ora bisa digayuh: *mabur* menyang endi wae lan njupuk biarawan; pancen prestasi sing cukup masuk akal, amarga saiki dheweke nindakake kaya *ngono*. Dheweke mikir apa sing bisa kedadeyan sawise dheweke bali menyang Biara karo Biara Salvatino. Sayange, amarga Kapten wis mbukak awake dhewe minangka, nanging Grotesque sing ndhelik ing jubah pengawal, dheweke ngerti banget yen uripe bakal ngetutake dalan sing beda tinimbang sing dibayangake sadurunge. Saka kedadeyan kasebut, dheweke nglumpukake kanthi alesan sing apik yen para biarawan Biara ora bisa nampa dheweke menyang kawan suci minangka biarawan. Dheweke yakin manawa dheweke ora bakal ngidini dheweke urip lan ngladeni ing wedhus minangka wong sing kain. Dheweke yakin manawa dheweke ora bakal ngajeni dheweke minangka Lazarus, pengawal katakombe sing dipercaya Abbey, nanging ngremehake dheweke minangka kewan swiwi sing ala lan ora setya. Kanthi tegas, dheweke ngerti yen dheweke ora bakal nemokake panggonane ing pandonga, ing Papan Suci, nanging ing ndhuwure, ing watu. Nanging, dheweke ngetung maneh pilihan mung kanggo entuk asil sing ora owah: tetep setya ing janjine kanggo njupuk biarawan kasebut. 'Lan yen kemungkinan gedhe, ana sisa kabecikan sing bisa dijupuk saka iku,' ujare, 'bisa uga, para biarawan Abbey bisa uga ora mung ndeleng bedane lan nemtokake yen dheweke luwih saka Manungsa tinimbang kewan.'

Nanging, kanggo Lazarus, kayane ora mungkin yen ana pertimbangan sing bakal ngowahi wayahe dadi luwih apik. Wektu muter bumi sing muter lan, kanthi bobot Gatesstone sing mbukak ana ing pundhake, Lazarus terus maju ngliwati Prancis Kidul. Kringet saka swiwine sumunar ing cahya rembulan lan; nalika Wengi terus kliwat, dhèwèké tetep setya karo arah lan kecepatané sanajan dhèwèké saya cedhak karo bumi. Kaya kelelawar gedhé, dhèwèké mabur ing ndhuwur wit-witan, ngobahaké godhong-godhongé kanthi swiwi sing mabur. Dhèwèké mabur terus, mlaku-mlaku miturut ambegané—pencet lan angkat, mlebu lan metu. Wektu malih manèh, nalika saklompok camar laut nglumpuk ing sandhingé. Camar-camar liyané sing lagi ngaso njeblug menyang langit kanggo ngoyak. Manuk-manuk padha nglumpuk dadi gerombolan sing saya tambah akèh lan; pungkasané, atusan padha mbentuk gerombolan gedhé sing meh nguntal Lazarus. Dhèwèké

menek luwih dhuwur kanggo uwal saka dheweke nanging dheweke ngetutake. Dheweke nyilem; mbengkong kiwa; muter nengen. Nanging, dheweke nanging kanthi tepat kanthi manuver udara sing padha. Dheweke nyetel awake lan nggoleki cakrawala nanging mung nemokake tembok putih kanthi wulu buntut sing obah. Lan ing ngisor dheweke, permukaan bumi klelep ing segara swiwi putih sing ngamuk.

Lazarus nggebug wong-wong mau karo mbengok, "Minggir saiki!" Wong-wong mau mbengok marang dheweke, kaya-kaya prentahe sing kurang ajar njaluk protes massal.

"Minggir!" dhèwèké mbengok. Manuk-manuk mau padha ngoak lan saya tambah akeh, ngekek dhèwèké kaya satus pitik sing nggandheng induk camar.

"Aku ora bisa ndeleng!"

Wong-wong mau mung mangsuli karo cekikikan.

"Aku dudu manuk!"

Manuk-manuk camar padha sambat bareng.

"Aku ora!"

Wong-wong mau padha nyebul swara banter lan seru.

Lazarus nggresula lan nyerah marang wong-wong mau, ngelingi yen sanajan dheweke mabur kanthi wuta ing antarane wong-wong mau, dheweke isih maju. Kajaba iku, katon yen wedhus-wedhus kasebut nuduhake rasa ruang sing tajem, amarga ora ana sing ngalangi kepakan swiwi liyane, utawa swiwine dhewe. Nanging ana sing luwih penting, amarga Lazarus kepincut karo mripate sing peteng lan melotot. Saka njaba, dheweke katon duwe intensitas sing padha. Dheweke mandeng jero marang dheweke—malah luwih jero tinimbang sadurunge ndeleng mripate asu-asu Mountain Mouth, lan dheweke ora nemokake apa-apa. Mungkin kekosongan ing njero ati, sing ndadekake Lazarus mesem. Manuk camar sing ora curiga padha nembang karo ngguyu cekikikane.

Lazarus ngguyu cekikikan lan wong-wong padha ngguyu bareng karo dheweke. Lan saya banter dheweke ngguyu, saya rame wangsulane nganti; pungkasane, Lazarus ngrasakake awake dhewe krasa sesek lan nangis. Pancen, dheweke ngerti wiji saka guyonane lan kanthi terang-terangan nglipur awake dhewe. Tatapan camar-camar sing mencolok amba lan kosong kaya dene kelelawar Mountain Mouth—pandangane padha karo pandangane tikus, sing dioyak Friar Clodious liwat katakombe Abbey—lan mungkin, pandangane padha karo pandangane biarawan kasebut dhewe, nalika Lazarus ngosongake ember cuci ing ndhuwur sandal. Sakabèhé, loro-lorone kelingan lan nyata, pandangane padha koyone nggambarake marang Lazarus, kahanan determinisme lan ketidaksadaran sing bebarengan nanging ora selaras. Yen dheweke ora nemokake wiji humor ing tatapan sing amba lan adhem; dheweke bisa uga nemokake awake dhewe, kepengin mabur ing antarane mripate sing kosong lan kobong. Nanging, nalika dheweke terus maju, dheweke mbukak dialog sing intim karo mobil tag-along-e, nyritakake rahasia sing ora bisa diulang utawa dingerteni dening camar. Dheweke

karo manuk-manuk, bebener sing mung diakoni marang kelelawar saka Mountain Mouth. Pancen, wong-wong mau pancen kepengin weruh lan gelem nampa Lazarus—kabeh padha kepengin banget karo pidatone sing terus-terusan. Lan sok-sok, dheweke njeblug karo bengok-bengok komunal, caw, utawa coo, kanggo ngaturake panemu utawa kontradiksi sing padha.

Nanging pungkasane, manuk camar katon kesel karo kancane Lazarus lan nyimpang. Kawanan manuk saya tipis lan cahya langit wengi madhangi swiwine sing obah. Ana maneh manuk camar sing tiba, nyebar akeh banget lan mbukak lemah sing ana ing sangisore sikile Lazarus. Wedhus-wedhus sing isih ana dumadakan njeblug, ninggalake Lazarus mabur dhewekan. Lan karo tembok camar ing ngarepe wis ilang, mripate nemokake cakrawala kidul sing ora dikarepke lan beda banget karo sing terakhir dieling-eling; nalika dheweke ndeleng wujud anyar kasebut dadi pemandangan horor panorama. Dheweke condong mundur, nggebug swiwine, lan dumadakan meneng kanggo ngambang ing panggonane. Dheweke mlaku ing udhara, rumangsa abot banget. 'Kaya getih uripe metu saka urat-urate—kaya- kaya balunge entuk gravitasi watu. Lan ing wayahe sing ora tenang kasebut, nalika Lazarus percaya yen dheweke ngalami tarikan lengkap lemah, dheweke nyerep gedhene tontonan sing katon ora bisa diterangake ing ngarepe; minangka Sakabèhé lumahing bumi koyok nyerah marang lembaran kaca ireng amba sing meh ngilangaké jagad iki nganti ora ana enteké. Kuwi tontonan sing nggumunaké babagan kekosongan sing katon lan tanpa wates sing mung Nabi Nuh sing bisa ngerti.

Saka eling-eling peta Abbey lan jarak sing diukur nalika dheweke mabur, Lazarus ngerti yen dheweke wis tekan Teluk Leon; nanging, dheweke ora nate mbayangake yen awak kapal kasebut bakal gedhe banget lan amba kaya singa-saka-samudra kaya saiki. Rasa kuwatir anyar muncul. Dheweke nyenderake pundhake lan nyilem dadi spiral, ngetutake kanca-kancane sing wulu bali menyang barisan watu pesisir sing misahake daratan lan segara. Dhèwèké madhangi ing antarane manuk-manuk sing lagi kandas, ndhelik ing ndhuwur lempengan lemah sing amba lan wis lapuk. Manuk-manuk camar padha sambat lan ngepak-ngepakke swiwine. Dheweke padha nyucuk sepatune, mungkin percaya yen dheweke teka kanggo nyolong bangkai iwak mripat bolong sing ana ing pantai, sing dijaga. Lazarus njongkok lan ngrangkul lengen sing kesel ing dhengkul. Kringet mili ing ndhuwure awake, miring mundur karo angin pedalaman. Swiwine mbukak longgar ing mburine, dheweke ambegan abot kaya manuk sing kepanasen. Ing kana, ing dataran watu sing cendhek, dheweke nglumpukake awake. Dheweke ndeleng pasang surut sing munggah ing antarane watu-watu nalika nyemprotake kabut payau. Dheweke nyinaoni pinggir banyu, ing ngendi kemul busa segara munggah lan mudhun ing saben ombak anyar. Ing sacedhake, bagean saka cangkang kepiting ana ing ndhuwur potongan kayu apung sing kejawab sing cepet-cepet mlumpat ing antarane watu-watu gedhe sing sempit. Ing sangisore watu-watu gedhe, benang-benang ganggang sing padhet nggulung dadi siji ing arus banyu. Ing sandhinge Lazarus, camar-camar pungkasane ngalihake perhatian menyang awake dhewe, gelut ing ndhuwur bang. Lan nalika angin adhem saka teluk niup swiwine sing teles nganti garing, Lazarus nutup mripate lan

kobong ing kenangan sing langgeng, swara lan ambu sing nembe dialami saka samudra.

Ing njero atiné, rasa kuwatir sing tau muncul dadi swara protes sing ngganggu sing muni selaras karo banyu ireng ing sepatune. Dhèwèké mriksa manèh memoriné babagan peta Abbey lan kelingan yèn, ing rencana lelungané kanggo njupuk biarawan, dhèwèké bakal nyebrang Teluk Leon ing wayah sore lan tekan Pulo Corsica, ing ngendi dhèwèké bakal nggoleki papan perlindungan saka cahya awan. Lan wiwitané, prestasi kasebut koyone bisa digayuh, amarga dhèwèké ngerti yèn dhèwèké bisa mabur ing kadohan. Nanging, pemandangan segara saka dhuwur sing gedhé banget kaya mripat manuk, ing ngendi dhèwèké nyakseni penampilané sing apik banget lan luar biasa nggegirisi nganti ngulu saben detail bumi kanggo apa sing koyone, gampang diulur menyang tanpa wates, nggawe prestasi kasebut koyone luwih ora bisa dipikirake tinimbang bisa digayuh. Pancen, swara sing ngganggu kasebut sambat kanthi alesan sing apik, amarga saiki mbukak marang Lazarus gagasan sing ngganggu yèn nyebrang samudra ora mung prestasi mabur, sing dadi andalané kanggo urip. Sawise kabeh, swara kasebut ngerti yèn Lazarus bisa mabur sewengi muput; nanging, dhèwèké ora bisa nglangi, sanajan mung sedhela.

Lazarus ngobahake awake maju, ndhodhok, lan ndhelik maneh. Dheweke ndeleng ngliwati ombak lan mriksa cakrawala samudra peteng sing katon nyawiji karo langit sing surem. Pemandangan segara ireng sing amba katon kaya jurang tanpa dhasar lan tanpa wates, lan dheweke mikir yen mega wae ora bisa nyabrang kekosongan sing amba banget. Dheweke ngalihake perhatiiane menyang langit sisih kidul-kulon ing ngendi kilat panas sumunar ing kadohan. Banjur dheweke nggresula lan ngadeg nalika menehi pamit marang camar kanthi sedih. Dheweke m swiwine, mabur menyang langit, mubeng sapisan, lan tumuju wetan, mbalikke punggung menyang panggonan sing surup rembulan.

Sajrone sisa wengi lan nganti esuk, Lazarus ngetutake dalan kidul pesisir Prancis. Kanthi peta-peta Abbey sing wis diukir kanthi kuwat ing pikirane, peta-peta kasebut nuntun dheweke menyang kutha pelabuhan sisih wétan Marseilles. Dheweke njaga segara ing sisih tengen lan daratan ing sisih kiwa, sanajan angin sisih kidul sing ajeg katon nekad ngusir dheweke. menyang samudra sing mbebayani. Lan kanggo Lazarus, samudra katon kaya jurang neraka—bolongan ireng gedhe sing keluwen—sing ngece dheweke, nantang dheweke nyabrang. Ing Dawane, angin sing nyabrang saya suda lan mati sadurunge angin payau nyebul menyang daratan kanggo nglawan. Nanging, angin sing perang wis ngrusak swiwine, lan Lazarus ngalihake kawigatene menyang lemah, ing ngendi dheweke bisa nemokake papan perlindungan sing cocog saka sinar srengenge pisanan.

Isih adoh saka Marseilles, Lazarus mudhun menyang desa pelabuhan sing unik lan ngubengi

mboko sithik saya amba ing ndhuwur gendheng jerami nganti dheweke nemokake, ing pinggir wetan kutha sing luwih adoh, reruntuhan bekas katedral, sing dumunung ing ndhuwur bukit sing amba lan watu. Sawise dideleng luwih cetha, dheweke weruh kabeh sing isih ana ing struktur sing dhuwur lan tanpa payon, kanthi tembok sing kobong lan sebagian ambruk sing nutupi lantai watu sing katon. Nanging dheweke nemokake manawa ana luwih akeh ing papan ibadah sing katon mati. Dikurung ing njero benteng sing ambruk, struktur unik sing meh padha karo gereja sing nembe dibangun, ngadeg ing ndhuwur sebagian watu lantai. Gereja sing luwih anyar digawe saka kayu, kajaba siji tembok watu njaba sing dienggo bareng karo katedral kuna. Sakabèhé, titik kayu sing katon bisa uga dadi simbolis wiji sing siap musim semi sing kejemak ing guwa- garbane kembang sing kena pengaruh mangsa dingin. Lan saliyane asu sing nggawa balung sing mlaku pincang liwat kuburan sing amba sing ngaku sisih wétan bukit sing amba, Lazarus nemokake lemah reruntuhan meh mati.

Dhèwèké lungguh ing njero tembok reruntuhan sing rusak, nancepake sepatu boté alon-alon ing ndhuwur watu-watu sing ditanduri suket. Lazarus ngringis, kanthi ati-ati nglipet swiwine sing wis rusak sadurunge mlebu ing bayangan sing luwih peteng. Dhèwèké lagi waé nyedhaki gereja sing prasaja nalika ndeleng jendela sing dhuwur lan sempit lan sadhar manawa bangunan kasebut ora cukup kanggo papan perlindungan sing digoleki. Lazarus noleh lan mlaku liwat celah ing tembok lawas. Banjur, ing njaba reruntuhan, dhèwèké ngetutaké dawané témbok, mlaku ngliwati watu-watu témbok sing rubuh lan suket-suket sing dhuwur, nganti dhèwèké ngubengi pojok njabané lan nemokaké, dumunung ing njero suket-suket lan kebak wit anggur, wadhah panyimpenan sing gedhé lan sempit. Sisih mburi sing luwih dhuwur saka Kothak miring ngadeg rata karo tembok candhi kuna. Sisih ngarep ngisor madhep bukit watu nisan sing rame lan bosok. Lazarus ngresiki suket, ngangkat tutup wadhah sing wis lapuk, lan ndeleng menyang njero. Saliyane sawetara gagang piranti sing rusak, sawetara karung rami sing bosok garing, lan gumpalan lendhut garing sing kasebar, njero katon cukup jembar kanggo rencana kunjungan singkat dheweke. Dheweke mlebu ing njero kothak, nutup tutupe, ngatur ulang barang-barange, lan nutup mripate nganti tekan subuh ing dina anyar. Lan Wektu bali menyang jagad impene.

Pancen, wadhah kasebut digawe kanthi kuwat, kanthi tembok sing kokoh lan tutup sing rata kanggo njaga Lazarus saka cahya srengenge sing sumunar. Nanging, amarga rejeki asring mbutuhake rega sing dibayar kanggo layanan sing diwenehake, kothak sing njaga Lazarus tetep urip, bisa uga gampang digunakake. minangka peti matiné. Saupama langit dina candhake ora ana mendhung, dhèwèké mesthi bakal mati. Srengéngé esuk madhangi kothak kasebut, nggugah Lazarus kanggo nimbang-nimbang langsung nasibe. Dheweke nggremet ing tong sampah sing panas banget, berjuang kanggo ambegan hawa sing basi lan panas ing njero. Lan ing kahanan sing ora bisa dihindari, dheweke duwe wektu sing cukup kanggo mikir babagan sing paling kesalahan gedhe: Dheweke nglebokake awake ing njero kothak kayu sing madhep langsung menyang Wetan. Nanging, Srengéngé munggah menyang swarga kaya déwa geni sing nesu, nggoleki ing sangisoré awaké dhéwé kanggo kabèh

supaya bisa entek lan ilang.

Ing wayah awan, Lazarus nandhang sangsara banget, yaiku rasa mual sing ora karuan lan kesadaran diri sing nggegirisi. Bola-bali, tangisane nelayan mau muni ing kupinge, "LAZARUS, BUKA LAWANGE! DEMI GUSTI ALLAH!"

Dhèwèké ngambang mlebu-metu saka kesadarané, pikirané dipérang, awaké lara. Kaya bandul siksaan sing obah-obah, kedadeyan nggegirisi iki terus-terusan—mlebu metu, mlebu metu. Kaya jam, karo saben spiral mental sing ilang, awake nggugah dheweke maneh kanggo rasa lara sing luwih gedhe. Lan ing wayah-wayah kesadaran sing paling nglarani, nalika rasa lara bisa uga saya gedhe sanajan kanggo ngece ringkih saka kematiane dhewe, Lazarus mung bisa nyekel salib pandonga bapakne kanthi tangan sing gemeter lan njaluk mantra bawah sadar liyane.

Nanging, ora ana welas asih sing tiba ing dheweke—ora ana sing tiba, kajaba kobongan sing terus-terusan saka srengenge sing ora gelem ngapura.

Lazarus krasa meh mati sadurunge srengenge wiwit mudhun saka kulon. Bayangan dawa saka reruntuhan katedral pungkasane nyusup ing ndhuwur tong sampah. Udara panas ing kothak kasebut suda nalika surup nglukis mega kanthi warna abang; lan Lazarus metu saka impene sing nggegirisi mung nalika surup paling jero ana ing langit. Cahya adhem saka sayuta lintang lan rembulan nenangake bumi. Lazarus turu megap-megap ing ndhuwur karung goni sing teles kebes. Sirahe mubeng-mubeng amarga swara muni, sing saiki katon campur karo swara sing ora jelas. Pungkasane, swara muni ing kupinge ilang sanajan swara kasebut isih ana lan, nalika Delirium lan Reality pungkasane misahake awake dhewe ing pikirane, dheweke ngerti swara kasebut minangka swara saka obrolan sing panas banget. Dheweke muter menyang sisihe, ngangkat tangane, ngusap driji ing antarane tutup tong sampah lan pigura; lan kanthi tutup mbukak, gelombang hawa adhem nyebar ing ndhuwure. Dheweke turu meneng kanthi kuping sing siap ngrungokake luwih akeh babagan obrolan sing lagi ditindakake. Swara-swara kasebut kayane tekan dheweke saka kadohan, mungkin asale saka mudhun bukit sing amba lan jero ing kuburan. Lan ana sing aneh babagan wacana kasebut—sanajan ora jelas utawa pedhot—sing nggawe dheweke kuwatir b

Dhèwèké ngrungokake kanthi tliti nalika ana swara lanang sing nyuwun banter; "Rungokna aku! Sedhela maneh, aku njaluk kowé!" Sawisé kuwi, ana wong meneng suwé.

"Sedhela maneh, kowe kudu cepet-cepet pisah." Wangsulan sing ora wajar, kaya swarane Lucifael, sing ngomong nganggo swara sing padha karo akeh wanita bebarengan. Nanging swara saka jagad liya iki katon béda banget—mungkin luwih alus lan alus, nanging tegas lan pantes—nalika swarane mandheg kaya gema sing diwalik.

Lazarus tegang; ambegané cepet. Saupama wangsulan sing nggegirisi kuwi ora jero banget lan dikepang nganggo swara lanang, omongan kuwi mesthi asale saka Lucifael,

dhèwèké dhéwé. Nanging tembung-tembung kuwi dudu duwéké; mung kaya duwéké. Lazarus ngangkat tutupé luwih dhuwur lan ndeleng menyang kuburan sing disinari rembulan.

"Dhewekan, yen aku oleh?" Swara panyuwun mau nyuwun.
Swara Malaékat mau mangsuli, "Aja kesuwen."

Kedhip-kedhip cahya madhangi gemericik godhong lan suket. Ing angin sing sumilir, pepeteng lan sepi anyar nyelip ing kuburan.

Mripate Lazarus bengkak. Dheweke nggoleki sakubenge lemah sadurunge metu saka wadhah panyimpenan. Dhèwèké nyawang langit, sing njaluk supaya mabur; nanging, dhèwèké tetep manteb amarga rasa penasaran sing ngganggu dhèwèké: swara sing ora wajar nanging akrab, sing mèmper karo lagu kasebut, nanging ora kaya swara ibuné. Ing wektu sing padha, Lazarus uga kelingan karo tembung-tembung bapakné, sing ngelingake supaya dhèwèké ora mlebu Terowongan Benion sing mbebayani; nanging dhèwèké uga ngakoni yèn, yèn dhèwèké ora wani mudhun ing terowongan terlarang kasebut, dhèwèké ora bakal sinau babagan tulisan Malaékat utawa Gulungan Naramsin. Lan kanthi mangkono, dhèwèké ora bakal éntuk kawruh sing larang regane babagan awake dhéwé, asal-usulé, utawa wong-wong sing kenal karo Eljo. Pancen, dhèwèké ora bisa kanthi gampang nyingkiri kuburan lan swara sing ora dikenal saka akèh wong, nalika kawruh sing luwih umum mung bisa ditemoni ing ngarepé.

Ing sangisore pepeteng, dhèwèké mlaku alon-alon mudhun ing lereng gunung, mung njaga anané ing bayangan sing paling peteng. Ora ana ranting sing rapuh utawa watu sing longgar, dhèwèké mlaku kanthi meneng liwat kuburan sing ora diresiki. Dhèwèké mlaku ing dalan sing ora teratur lan ndhelik menyang tengah-tengah kuburan, lan menyang alas wit ek kuna sing rindang, ing ngendi dhèwèké weruh cahya ijo sing lembut sing katon padhang ing antarane semak-semak. Nalika dhèwèké nyedhaki wit-witan saka mburi bukit sing cethek, dhèwèké krungu kanthi cetha swara lanang sing padha sing tau njaluk marang swara liya saka wong akeh. Kaya memedi, Lazarus munggah ing sisih mburi tanggul, kupingé ngadeg lan nyetel swara khidmat sing bisik-bisik; "Sanajan kabeh bumi sirna, aku bakal tetep karo kowé, katresnanku. Sayange, Malaikat sing apik saiki ngerti kapan lan ing ngendi nemokake aku; lan aku ora bisa nuduhake awake dhewe maneh, kanthi rutin kaya sadurunge. Dheweke wis dadi wicaksana kanggo mengeti ulang tahun pernikahan kita. Sanajan mangkono, aku menahi janjiku, kanthi lengkap lan selawase, yen aku bakal terus lan menang. Amarga atiku setya, aku bakal ngunjungi sampeyan luwih asring, nanging kanthi kawicaksanaan lan rutinitas anyar tanpa sepengetahuan. Sampeyan minangka anugerahku, katresnanku, lan siji-sijine Swarga sing aku pengin ngerti.

Lazarus mbelah suket lan ndhodhok nalika nyedhaki papan pemakaman sing remuk. Dheweke ndeleng ngliwati watu-watu lan cahya ijo nyapu raine, nyempitake pupil mripate.

bolongan cilik nalika dheweke mandeng tontonan sing katon ora biasa. Ing ngarepe, ana gambar memedi wong lanang sing ndhodhok ing sikile sepasang kuburan sing ditandhani karo mburine madhep dheweke. Loro kuburan kasebut ana ing njero petak watu sing luwih gedhe sing kebak suket. Muncul saka suket lan ing tengah-tengah rong watu nisan kasebut, ana pilar watu sing luwih dhuwur nanging luwih ciut lan diukir kanthi hiasan sing nduweni ukiran lambang kulawarga, kanthi jeneng sing diukir vertikal kanthi jelas lan pas ing ngisore: *~M ED/CC I~*. Lazarus condong menyang bayangan watu nisan nalika Spectre ngadeg, noleh, lan mindhai pekarangan. Banjur Lazarus weruh kabeh mau.

Raine kaya wong lanang enom lan ganteng—mungkin setengah baya—rambute dawa nganti pundhak lan jenggot sing dipotong rapi sing nggambar rahang kothak; Spectre nganggo klambi sing istimewa, jubah lengkap nutupi sandhangan anyar, jubah pundhake nglumpuk longgar kaya gorden ing ndhuwur sepatu bot sing dhuwur. Liwat persepsi Lazarus sing ditingkatake kanthi ilahi, nalika dheweke ndeleng menyang petenging wengi, lan saya jero ngluwihi watese, lan luwih jero maneh, liwat ebon sing terus obah. kabut saka alam ethereal lan mistis saka angker lan sprite, Roh-roh sing ngumbara lan jiwa-jiwa sing kesasar, saben aspek saka raine Memedi katon sumunar lan tembus pandang kaya wujud ijo lan mencorong liyane.

Lazarus mlebu ing papan sing jembar lan ngundang Penampakan kasebut, "Sugeng rawuh, Pak."

Roh mau rada noleh lan mandheg sedhela, karo pandangan mudhun, kaya-kaya lagi mikir bab perkenalan sing ora dikarepke. Banjur noleh lan madhep Lazarus. Wong lanang sing bening mau ndemek dhadhane, takon, "Apa kowe ngomong karo aku?"

"Iya," wangsulane Lazarus karo esem sing ngajak lan mbungkuk cekak.

"Kowé isa ndeleng aku? Lan krungu aku?" pitakone momok mau, ora percaya.

Lazarus manthuk. "Aku isa." Dhèwèké mlaku maju lan mandheg.

"Aku durung nate weruh kowe kaya ngene. Kowe iki setan apa?"

Esemane Lazarus ilang. "Aku dudu dhemit—aku wong mabur. Aku Lazarus Gogu."

Memedi mau ngelus-elus dagune lan nyinaoni Lazarus. "Kowé ngaku kaya ngono." Banjur memedi mau nggelengake siraha katon ora percaya, lan nambahake, "Nanging, aku ora ngrasakake apa-apa babagan kowé—ora ana apa-apa blas."

Lazarus kelangan esem. Dheweke ambegan cepet lan ngukum Memedi kasebut. "Lan amarga aku bisa ndeleng nisan kasebut langsung ing mburimu, kanthi jelas liwat awakmu dhewe; katone awakmu uga sithik."

Raine wong lanang mau mbungkem lambe lan ngakoni tuntutan mung kanthi manthuk khidmat.

"Kowé iku Roh; kaya nyawa?" pitakoné Lazarus, nyoba ngganggu pacoban kasebut.

Penampakan kasebut muncul kanthi tangan mbukak, ujar, "Kaya sing wis kok kumpulake wiwit saiki, aku ." Kanthi dadakan, Memedi ngeculake tangane lan ngandhani kanthi adhem; "Lan yen kowe ana ing kerjasama karo Neraka, mungkin kowe bisa ngandhani para pinisepuh lan abdi utama yen jiwa iki wis diklaim, lan saiki ana ing rombongan Swarga sing ngenteni. pengawal."

Lazarus kanthi teguh mbela awake dhewe. "Aku ora ana gandheng cenenge karo Neraka, lan aku uga ora nyoba konspirasi nglawan Gusti Allah, Kang Mahakuwasa."

Roh Suci mau mriksani dheweke kanthi pandangan sempit sadurunge takon, "Mungkin kowe sekumpul karo Swarga?" Roh Suci manthuk setuju. "Yen ngono, kowe mesthine wis ngerti yen aku njaluk sedhela dhewekan, kanggo menehi penghormatan terakhir. Nanging, kowe ana ing kene. Yagene kowe kudu ndelok aku kanthi rahasia, supaya kowe ora percaya yen aku mlayu?" Roh Suci mau ndhingkluk nalika ekspresi bingung dumadakan katon ing raine. "Lan kowe abdi sing saleh , sing kaya apa—sing durung tau dakweruhi—sing nampilake awake dhewe minangka dhemit lan ngomong karo Roh sing kesasar kanthi hormat, nanging dudu dhemit utawa malaikat?"

"Aku mung Lazarus, lan aku ora ndelok kowé," ujare Eljo. "Nuwun pangapunten, yen aku ngganggu, yen kowé kepareng. Aku mung ngaso, mung ing kana," ujare Lazarus, nuduhake munggah bukit lan menyang reruntuhan katedral nalika dheweke nerusake pangakone, "nalika aku nglumpukake swara saka—swarane akeh wong, sing ngomong dadi siji. Banjur aku weruh cahya ing antarane watu nisan lan ngetutake swaramu. Aku ora duwe niat ala karo swaramu."

Ekspresi ragu anyar katon ing raine Memedi mau . "Apa kowe lagi ngaso? Ana ing kuburan ? Ana ing antarane wong mati?" Memedi mau nyilangake tangane, manthuk, lan takon luwih lanjut. "Lan kenapa kowe teka ngaso ing kuburan iki?"

"Aku mung nemokake nalika lagi liwat. Aku kesel banget. Aku lelungan menyang Italia."

Ora yakin, Penampakan kasebut mangsuli, "Lan aku ditimbal kanggo lelungan menyang Swarga. Aku ora bakal kuwatir banget yen nemokake yen pengawalku sing ora percaya lagi ngawasi aku—lan kowe—wektu iki, yen aku nyoba mlayu utawa dadi tawanan Neraka. Kepiye pendapatmu babagan kuwi?" Memedi kasebut mbalikke mburine lan madhep kuburan, kabeh nalika ndeleng saka mburi pundhake kaya-kaya, ngarep-arep wangsulan.

Nanging Lazarus noleh lan arep lunga, karo tembung pungkasan; "Aku kudu ngucapake salam marang Gusti Allah; nanging, amarga berkah ilahi sing diwenehake marang kowe, karo panggilanmu menyang Swarga, aku ora bisa menehi berkah sing luwih gedhe kanggo kowe. Aku seneng wis kenal karo kowe, saupama wae

sedhela. Nyuwun pangapunten lan sugeng sonten, Pak."

Lazarus mlebu ing pepeteng lan mlaku menyang tanggul nalika Memedi mau mbengok, "Berkah sing diparingake?"

Dhèwèké mandheg, noleh, lan takon marang Roh; "Apa kowé ora seneng wis nerusake budhal?"

"Pancen ora!" ujure Memedi mau. Memedi mau nggrundel lan nggrundel, "Iki kedadeyan sing nggegirisi."

Lazarus mundur saka suket lan nyingkiri kuburan. Dheweke bali, saiki

bingung, lan takon marang Hantu "Kepiye Swarga bisa dadi perkara sing nggegirisi?"

Memedi mau nyawang kuburan sadurunge nyedhaki Lazarus kanthi rai sing katon kebak emosi. Memedi mau mandheg ing ngarepe Lazarus lan ndeleng mripate. "Amarga aku diparingi Swarga lan Sophia sing tak tresnani ora." Memedi mau nggelengake sirahe. "Wis luwih saka rong taun

Satus taun aku wis nglawan kekarepan lan katrampilan para malaikat supaya tetep— mlebu ing jagad iki minangka jiwa sing ilang, supaya kenangan pungkasan babagan bojoku tetep urip—ing njero atiku. Aku ora niyat lunga karo Malaikat iki. Aku mung teka kanggo menahi pakurmatan marang Sophia sing tak tresnani sapisan maneh - iki dina lairé. Malaékat ngerti nèk aku kudu nemokaké aku ing kéné saben taun, lan ngenteni baliku kanthi religius. Lan saben taun, kita ngalami manèh pertemuan sing padha: Aku teka, Dhèwèké nyekel aku, aku ngormati nalika Malaékat ngenteni, lan banjur aku mlayu manèh. Aku percaya iki bisa uga luwih amarga welas asih tinimbang bodho amarga dhèwèké ora tau ngoyak; sanajan dhèwèké bisa uga, sawijining dina—utawa malah saiki. Aku kudu nyingkir manèh, kanthi cepet." Wong lanang sing kothong mau mandeng lan mandeng ngliwati wit-witan, menyang reruntuhan katedral ing ngendi dheweke ngerti yen Malaekat sing lagi ngenteni ana.

Lazarus ngetutake pandhangane Memedi mau . Banjur dheweke ngucap, "Aku sedhik krungu bab iku." Wong-wong mau meneng wae lan ndeleng sisa-sisa candhi.

Memedi mau mandeng dheweke lan nggresula. "Aku iki, sing kudu njaluk ngapura. Aku salah curiga kowé minangka wong sing duwé niat ala; lan aku ora duwé papan kanggo ngebebani kowé karo kasusahanku." Roh mau narik napas cepet, manthuk, lan mesem sopan. Dhèwèké ngulungaké tangané sing ngajak menyang watu nisan, karo kandha, "Keparenga kula ngaturaken putri kula, Sophia, lan kula—kita ngaso ing kéné."

Memedi mau mandeng Lazarus kanthi cetha sadurunge mbungkuk minangka pambuka. "Aku iki almarhum Lord Gregorie Medici, biyen saka Florence. Seneng banget bisa ketemu kowe, Lazarus Gogu."

Lazarus mesem lan mbales mbungkuk. "Dhuh Gusti, pakurmatan iki mesthi kagungan kula." "Dadi apa sing nggawa sampeyan menyang Italia, Pak Muda?" Memedi Medici ngikis-ngikis jubahe lan ndhingkluk kanggo mriksa swiwine Lazarus sing kepepet.

Lazarus mangsuli kanthi ati-ati, "Aku kudu nemokake wong lanang lan ngancani dheweke bali menyang Prancis."

"Menawi kula kepareng nyuwun pirsira, kangge tujuan menapa?"

Lazarus ngalihake pandangane. "Aku ora kena ngomong babagan iki; ngapura aku."

Medicci nglipet tangane. Sikute ngembangake jubah sing nutupi awake. Dheweke ndhingkluk maju, mesem sinis, lan takon alon-alon, "Apa ana rahasia sing sepele banget nganti ora wani dibisik-bisikke?" malah marang wong mati?"

Lazarus nggoleki dheweke, ngangkat bahuné, lan nggelengake sirahé. "Mungkin ora." Dheweke mbukak misiné. "Gatestone wis dibukak. Aku nggoleki biarawan ing Italia sing bisa nutup."

Medicci narik daguné, katon bingung nalika takon, "Gatestone?"

Lazarus bingung golek panjelasan sing cocog. "Iki kaya segel— gapura menyang—ya, menyang Neraka."

Medicci mbuka mripaté. Dheweke cepet-cepet nyusuri pekarangan kuburan, mungkin nggoleki Malaikat sing apik sing lagi nunggu sadurunge nyedhak Lazarus lan bisik-bisik kanthi banter, "Ucap maneh— *gapura?*"

Lazarus manthuk. Mripaté uga nyawang sakubenging pekarangan, kaya-kaya nggoleki pratandha samar saka lbuné utawa Monster. Banjur dheweke wiwit njlentrehake kanthi bisik-bisik, "Iki lawang menyang Neraka sing saiki mbukak. Aku sumpah kanthi janji bakal nemokake biarawan lan mbenerake kesalahan iki. Janjiku minangka janji suci lan aku bakal setya netepi panjaluk pungkasan iki, anggèré aku bisa; amarga imanku dhewe prentah kanggo ndeleng rampunge— janji suci sing digawe lan ditepati."

Medicci mlumpat lan nyekel pundhake Lazarus. "Gapurane piye? Critakake!"

Lazarus ndhingkluk, nanging genggeman es Memedi tetep nyekel dheweke. "Apa Roh bisa ngliwati iku?"

Lazarus ndeleng tinju Memedi sing dikepal ing klambiné. Ing sangisore, hawa adhem sing nggegirisi nyusup ing lengené, kaya-kaya getih lan dagingé cepet adhem nganti tekan balung. Dheweke ngakoni, "Roh-roh wis lolos saka kono. Aku kira dheweke uga bisa ngliwati kono."

Rasa putus asa dumadakan nutupi sikap Medicci. Dheweke nyawang pundhake kanthi waspada lan ngencengi genggemané. "Kowé kudu nggawa aku menyang Gatesstone iki!" "Aku kudu nemokake biarawane, sing ana ing papan liya," wangsulane Lazarus kanthi mantep, mandeng rangkulan Memedi sing rada kasar. "Aku ora lagi menyang Gatestone sing dakkandhakake." "Banjur, kowé kudu—pisanan, kowé nemokaké biarawanmu ing Italia! Sawisé kuwi, kowé kudu ngeterake aku menyang Gatestone, ya?"

Lazarus nggegem rahangé. Dhèwèké mandeng reruntuhan sing madhep bukit sing amba. "Lan kepriyé karo Malaékat sing lagi nggenteni?"

Memedi mau ngobahake dheweke. "Dheweke isa nggenteni sedhela maneh, kaya sing ditindakake kanthi setya! Ora ana wektu, ing kene! Kita kudu langsung mlayu!"

Lazarus ngencengake bathuke lan narik awake dhewe saka genggeman Spectre sing adhem banget.

Medicci dumadakan nyerahke tangane. "Nuwun sewu, Lazarus; hawa nepsu kula nguwasani kula." Dheweke mundur, mbungkuk, lan takon kanthi becik, "Apa aku oleh melu lelunganmu ? Aku ora butuh apa-apa maneh, lan malah ngrepoti kowe."

Lazarus ngusap lengene, nggawe lengene anget. Dheweke manthuk. "Yen kowe gelem."

Medicci mesem cekak lan njaluk dheweke, "Yen ngono, aku njaluk sampeyan, supaya kita cepet- cepet lunga."

Lazarus nggresula, ngakoni, "Yang Mulia, kula mboten yakin menawi kula saged tindak dhateng Italia lan wangsul malih." Dheweke nuduhake reruntuhan candhi. "Nanging, wonten Malaekat ingkang nunggu panjenengan—Swarga panjenengan wonten ing mriki, nalika kita ngobrol."

Medicci nggeleng. "Iki paling adoh saka bebener—yen kowe ngomong bener, mula Swargaku mung ana ing sanjabane Gatesstone," Sang Spectre ngulurake tangane sing mbukak menyang langit wengi. "Saiki, apa kita arep budhal? Ya wis?"

Bebarengan, Lazarus lan Medicci ninggalake alas ek lan mabur menyang swarga, ninggalake sepasang kuburan kuna lan malaikat sing ora curiga.

~*~

Sajrone sisa wengi, Lazarus lan Medicci tetep manteb ing dalane ing Prancis Kidul-wetan, mabur ngliwati bukit-bukit *Massif des Maures*. Dheweke terus maju menyang kutha-kutha pesisir kembar *Saint Raphael* lan *Saint Tropez* sing dieling-eling Lazarus saka peta Abbey. Sanajan dheweke ijolan sawetara tembung, dheweke ora tau gagal ndeleng pundhake kanthi waspada kanggo pratandha malaikat sing ngoyak utawa Iblis Babi sing mabur. Sanajan bentuk lan wujud ora padha, prilaku sing waspada bisa uga nuduhake benang abang ing antarane dheweke—dheweke duwe keprihatinan sing padha karo mangsa sing diburu.

Wektu iku isih esuk nalika Lazarus pungkasane tekan samudra. Kanthi wektu sing cukup, dheweke mbelok menyang kidul lan ngetutake pesisir, nggoleki desa *Saint Maxime*, ing ngendi dheweke bisa nemokake maneh arah sing ana gandhengane karo akeh peta ing pikirane. Dheweke nyisir pesisir nganti ora bisa nggoleki maneh; lan dheweke ngerti yen dheweke ora bakal nemokake desa kasebut sadurunge srengenge munggah.

Dhèwèké nyilem lan ambruk ing pesisir sing ngubengi teluk pedalaman sing sepi. Dhèwèké turu ngadhep ing wedhi lan megap-megap, swiwiné ngebar kaya manuk sing tatu. Medicci ndharat ing sandhingé. "Ana apa? Kowé kesel?"

"Aku ora bisa nerusake; aku kudu mangan." Lazarus sambat, turu meneng.

"Ah, *kuwi* !" Medicci nguwuh karo ekspresi kaya-kaya kelingan sing sukses nalika ngobahake driji sing diangkat lan nuduhake. Dheweke nggandhengake tangane lan mlaku-mlaku ing sekitar Lazarus, ora ninggalake jejak ing wedhi. "Rong atus taun, wiwit seda, aku meh lali karo rasa luwe." Dheweke ndhodhok ing sandhinge Lazarus. "Pancen, kowe kudu mangan."

Lazarus nggulingake awake dhewe menyang posisi lungguh, swiwine mbukak kanthi malas. Dheweke nyingkirake wedhi saka raine lan ndeleng munggah lan nemokake Medicci sing lagi mriksa punggungan watu ing pinggir teluk pantai. Wong lanang sing transparan nggoleki pucuk punggungan, kaya-kaya mandeng ngliwati grumbul-grumbul. Lazarus mirsani pandangane sing amba lan tetep, sing kaya-kaya nyelidiki jarak paling adoh lan mungkin ndeleng langsung menyang kalanggengan. Tanpa ngedip, Memedi kasebut nggumam, "Enteni ing kene, Pak enom, lan aku bakal ngobati rasa luwemu." Lan sadurunge Lazarus bisa mbukak lambene kanggo ngomong, wujud ethereal saka raine Medicci wis ilang.

Medicci ninggalake Lazarus adoh ing mburine; lan dheweke mlayu saka teluk kanthi cepet banget, nganti-nganti Wektu dhewe katon ilang. Sanalika, dheweke tekan ing pucuking suket, ing ngendi dheweke kanthi ati-ati misahake suket lan ndeleng terwelu sing lungguh ora obah ing papan sing mbukak. Terwelu kasebut kanthi teliti ndeleng langit kaya-kaya beku ing sangisore manuk pemangsa. Dumadakan kaget, dheweke mlayu menyang papan sing katon aman. saka grumbulan nalika Medicci nyekel terwelu lan ngethok gulune. Kanthi kilatan ijo, Memedi nyusuri punggung bukit, nglumpukake sakumpulan semak duri, lan bali saka ngendi teka.

Lazarus ngadeg ing wedhi segara lan mandeng panggonan pungkasan dheweke weruh Medicci. Nanging, mung ombak segara sing katon. Dheweke noleh lan mindhai pucuking teluk sadurunge nguwuh banter nganggo tangane sing ditangkup, "Yang Mulia?" Dheweke nutup kupinge lan ngrungokake swara ing grumbulan sing adoh, mung krungu swara kumbang sing mungkin klik lan manuk sing lagi turu. "Lord Medicci?" Swara kresek sing ora wajar lan sesaat narik kawigatene saka mburine. Dheweke noleh, megap-megap, mlumpat mundur, lan tiba ing wedhi. Ing ngarepe, Medicci ngadeg karo segenggam kayu bakar, terwelu sing lemes, lan mesem amba.

Medicci nyedhaki Lazarus lan ngomong karo dheweke, "Yen aku isih kelingan, sing iki mesthine paling cocog kanggo wong sing duwe napsu gedhe kaya kowe." Dheweke ngangkat terwelu lan ngocok-ocok kanthi longgar kaya-kaya arep nemtokake bobote sing sejatine, lan nambahake, "Panganan sing enak, ya?"

Lazarus ngumpulake akal sehaté lan ngadeg. "Kowé ana ing kono—lan banjur, ora—lan banjur, manèh

muncul." Dhèwèké nyikat pasir saka awaké dhéwé karo takon, "Kepiye carané kowé mbatalake lan ngowahi awakmu kaya sing wis koklakoni?"

Medicci nurunake terwelu lan mesem, mangsuli kanthi ramalan, "Wong Mati ora kaya ora mampu kaya sing disangka dening Sing Urip." Memedi mau mbuwang kayu bakar lan terwelu menyang pantai lan kanthi becik menehi isyarat supaya Lazarus mundur. Lazarus manut lan ndeleng nalika Penampakan kasebut katon mlumpat dadi gerakan cepet sing ora wajar—lan mung sajrone sakedhep mripate Eljo, Memedi kasebut kasil muter kayu bakar dadi geni sing kobong, nglupas terwelu, ngresiki, lan menehi Lazarus terwelu sing ditusuk. "Ya wis, terusna," dheweke meksa, ngobahake daging sing wis dibungkuk. "Kowe ora ngarep-arep aku manggang kanggo kowe uga, ta?"

Lazarus maju, ngawasi Medicci kanthi anteng nalika dheweke njupuk tusuk sate saka dheweke. Medicci mesem tanpa ekspresi lan lungguh ing pantai. Dheweke nyawang Lazarus, sing isih meneng wae, lan nuduhake geni, karo bisik-bisik, "Saiki kowe kudu nyekel geni mau, Lazarus. Geni sing nyiapake geni mau."

Lazarus kepeksa mandeng Medicci. Dhèwèké nggrundel lan lungguh ing sandhing geni, karo ngomong kanggo mbela kabisané, "Aku ngerti carané nyiapake." Dhèwèké ngayunaké terwelu ing ndhuwur geni lan ndeleng Medicci lan weruh Medicci mesem. Banjur dhèwèké takon marang Memedi, "Kepiye kowé obah kanthi cepet banget? Kepiye kowé bisa nggawé kedadeyan kaya ngono?"

Medicci ngangkat alis nalika raut wajah licik katon ing awake. Dheweke mandeng Lazarus kanthi teliti sadurunge menehi saran, "Mungkin Pati iku warna Urip sing beda—karo keabadian minangka salah sawijining cirine." Medicci menehi dheweke wektu kanggo mikirake tembung-tembunge sadurunge nglebutake swasana kanthi mesem sing nyenengake.

Lazarus narik napas lan ndeleng terwelu sing lagi dipanggang. "Yen panjenengan kepareng, critakna keajaibane. Kepiye carane panjenengan nggawe terwelu?"

Memedi mau ndhingklik lan pura-pura nggoleki wong sing pengin ndelok sadurunge nuduhake ing sangisore jubahe lan mbisiki Lazarus, "Aku sejatine ora bisa tekan kono. Keajaibane yaiku — aku ndhelikake terwelu ing sangisore jubahku."

Lazarus mriksa kabeh isine Memedi mau. "Nanging, aku bisa ndeleng kanthi cetha liwat jubahmu; lan ora ana terwelu."

Medicci ngorok, ngguyu lan ngakoni, "Aku mung guyon—ora ana sing kaya ngono."

Dheweke setengah ngatur awake dhewe lan nerangake bebener marang Lazarus. "'Kuwi ora ana sihire." Dheweke ngangkat bahuné, nuduhake tangane sing mbukak, lan ujar, "Aku mung menehi kowe terwelu sing ora gampang dideleng." Dheweke nggeleng. "'Kuwi mesthi dudu tumindak

sihir; aku sejatine ora *kasil* .”

Lazarus nyipitké mripaté lan nyupatani dhèwèké; "Nanging aku weruh kowé ora nyekel apa-apa; banjur kowé nyekel terwelu. Apa kowé ora nyerah marang sawijining cara kejahatan utawa ilmu sihir supaya bisa ngundang utawa nyulap terwelu saka ora ana apa-apa?"

"Boten, Pak enom," wangsulane Medici, nyender ing tangan siji lan nyenderake tangan liyane ing ndhuwur dhengkul sing mentas disangga. "Ayo kula critakake karo sampeyan, apa sing wis kula kumpulake babagan sihir lan mukjizat." Dheweke mandheg sedhela lan mandeng wedhi kaya-kaya lagi ngeling-eling kenangan kepungkur. Dhèwèké narik napas lan nerusaké, swarané luwih serius, "Ing jaman donya iki, aku wis nyakseni akèh tuduhan sihir lan ilmu sihir, lan malah luwih akèh klaim berkah lan mukjizat. Lan minangka mantan praktisi ing seni alkimia lan fisiognomi fana, aku duwé kewajiban lan kesempatan kanggo nyingkirake tuduhan lan klaim kasebut liwat panemuan, pengamatan sing tajem, lan bebener sing direkam . Uripku minangka karyaku—aku urip miturut iku. Kanthi mangkono, aku tetep setya marang iman lan keyakinanku, lan tansah ngerti manawa ana, panjelasan sing cukup kanggo kedadeyan sing ora bisa diterangake. Sajrone taun-taunku dadi dokter, aku ngrawat akeh pasien—sawetara nandhang penyakit entheng lan tilar donya kanthi ora dikarepke, lan liyane, sing lara parah lan isih slamet. Lan kanggo kabeh pasienku, aku menehi perawatan sing padha kanthi teliti lan tanpa pilih kasih, preduli kahanane." Medici mandeng Lazarus kanthi cetha lan mesem sadurunge takon, "Saiki kenapa sampeyan bisa nganggep yen wong-wong sing slamet saka pasien sing tilar donya kanthi ora dikarepke, nuduh aku nglirwak wong liya sing ngerti yen pasienku wis ora disangka-sangka urip, utawa nuduh aku sihir, utawa babar pisan ora nggatekake perawatanku lan ngaku yen tambane iku liwat campur tanganing ilahi?"

Lazarus ngangkat bahuné. "Aku ora ana ing sisihmu nalika kowe ngrawat wong-wong iki. Mungkin wong liya, sing kok omongke, uga ora ana ing sisihmu. Utawa mungkin dheweke ora ngerti apa sing bakal diarepake saka kowe." Dheweke manthuk lan nyipitake mripate. "Nanging, aku weruh kowe nggawe terwelu metu saka ora ana apa-apa, lan aku ora percaya yen kedadeyan kasebut kedadeyan kanthi campur tangan umum utawa ilahi. Aku ngerti yen, ora ana wong sing bisa narik terwelu saka udhara; lan Gusti Allah SWT ora campur tangan mung kanggo tumindak licik. Aku ngerti yen mung sihir sing isih ana, sing kok omongke ora digunakake. Aja ngapusi, apa ana sebab liyane?"

"Pancen, ana," wangsulane Medici karo mesem. "Lan sampeyan wis mangsuli pitakonku—wong-wong sing daksebutake ora ngerti apa sing bakal kedadeyan." Medici ngangkat bahuné. "Sejatine, kita ora tau siyap ngalami sing luar biasa; kita bisa

mung siyap-siyap kanggo ngarepake sing ora dikarepke. Lan yen, kanthi kebetulan kedadeyan, mula kita bisa kanthi gampang nerangake supaya katon luwih biasa—utamane liwat klaim ketuhanan utawa ilmu sihir; sihir, utawa malah sihir." Dheweke nggoleki raine Lazarus sing tanpa ekspresi. "Nanging, kabeh klaim kasebut koyone duwe cara sing padha: kanggo nyingkirake panjelasan sing luwih kompleks babagan kombinasi sing luar biasa saka kedadeyan sing umum banget, nanging arang banget saling gegandhengan."

Lazarus ngendika, "Kula mboten mangertos, Paduka." Dhèwèké maju lan nggulingaké terwelu ing ndhuwur geni. "Nanging, tanpa kula muni prasaja utawi bingung, kula kepéngin takon kadospundi panjenengan nggawé rambut punika katon?"

Medicci ngendika, "Kanggo kowé, iku bisa uga mung katon; nanging, sejatine, aku njupuk saka kadohan."

"Njupuk? Saka kadohan?" Lazarus ndeleng mripate kanthi ragu. "Nanging, kowé ngilang lan nuduhake awakmu tanpa wektu tundha. Kowé ora duwe wektu sing cukup kanggo njupuk apa-apa."

"Utawa aku sing nindakake?" Medicci mesem. "Apa tegese *wektu* kanggo wong sing wis mati, Pak enom?"

Lazarus takon, "Menawi kula kepareng takon, Gusti, kenging punapa Panjenengan mangsuli kula nganggo pitakenan, supados mboten ndhelikake wangsulanmu?"

"Mungkin aku sing njaga dheweke, kanggo saiki." Memedi ngangkat bahuné. "Wektu kaya ngono kuwi bisa uga katon luar biasa kanggo aku lan dheweke, lan mesthi ora umum nganti mbutuhake ijolan sing ati-ati—apa, karo wong mati lan wong mabur sing padha mikir babagan siji liyane?" Dheweke nggambar ambegan lan manthuk. "Ing pirang-pirang cara misterius, penyeberangan kita wis nggawe kombinasi kanca lelungan sing ora umum lan ora dikarepke. Kepiye pendapatmu, bocah enom Pak?"

Sakwetara wektu liwati nalika ombak samudra nandhani lelampahane kanthi nggebugi pesisir. Banjur Lazarus takon, "Yang Mulia, panjenengan ngendika bilih panjenengan sampun seda kalih abad kepungkur, ta?"

"Saliyane kuwi. Lan panjenengan saged nyebat kula, 'Gregory' utawi 'Medicci', Pak enom, amargi kula sanes luwih saka Gusti tinimbang terwelu sing kokcekel ing tanganmu."

"Lan kowé ora perlu nyeluk aku nganggo gelar, amarga aku iki dudu pengawal manèh. Aku mung Lazarus."

"Kowé mau pengawal?"

Lazarus ora nggatekake pitakonan kasebut lan takon marang Medicci. "Yen panjenengan pancen Roh, kaya sing panjenengan kandhakake, kenapa aku ora weruh sing luwih mirip karo panjenengan?"

"Oh, akeh banget. Nanging aku ora nyampur karo wong-wong mau, supaya para Malaikat ora nggoleki lan uga nemokake aku ndhelik. Aku tansah pindhah, kanthi caraku dhewe, kanthi diam-diam."

Rasa curiga anyar uga muncul ing njero ati Medicci, lan dheweke nyelidiki Lazarus. "Aku pancen nganggep luwih becik

Aneh banget yen kowe isih ana ing wujud manungsa lan bisa ndeleng aku, nanging kowe ngaku durung nate weruh Roh liya kaya aku. Yagene kok bisa kaya ngono?"

Lazarus ngakoni, "Aku wis tau ndeleng Roh, nanging dheweke katon luwih padhang tinimbang kowe. Dheweke Roh Iblis sing metu saka Gatestone sing dibukak lan nglumpuk ing ndhuwur katedral." Lazarus mandeng Medici kanthi cetha lan nlihi luwih jero. "Apa kowe bisa uga wujud liyane sing durung tau dicritakake, sing nduweni penampilan sing luwih andhap asor lan lanang?"

Spectre ngadeg kanthi rai sing meneng sanajan Eljo sing ora duwe ekspresi ngadeg. Dheweke padha adhep-adhepan ing sangisore cahya geni. Ing konfrontasi visual, dheweke padha nggoleki pratandha bebener utawa penipuan liyane. Ing wayahe iku, mung samudra sing nggresah, angin ngerang, lan bara sing murub nyebar kaya kunang-kunang. Lan yen pikirane sing ora kaetung bisa kobong lan gemuruh, pikirane bisa uga nggawe badai kanggo nandingi badai paling gedhe—badai sing utuh nganti nglebke saben pemandangan lan swara ing bumi ing sakubenge. Sanajan mangkono, Lazarus ora bisa kanthi gampang nyelidiki Medici, amarga Memedi meh tanpa wujud. Lan Medici ora bisa kanthi gampang ngrasakake Lazarus, amarga Eljo pancen ora alami. Kalorone ngerti banget babagan ruang kebingungan sing ana ing antarane dheweke. Kanthi cara dhewe-dhewe, tanpa mangu-mangu, dheweke ngerti anane minangka ora bisa dipungkiri nyata. Kaya mega kekacauan sing meh ora bisa dideleng, ing ngendi mung kahanan intelektual paling dhuwur saka rasa penasaran sing ora bisa dipuaskan lan rasa curiga tanpa wates sing bisa dumunung. Ing pangertèn sing paling jero, saben wong koyone tetep ora katon dening siji lan sijine.

Medici pungkasané ngomong. "Aku dudu Roh Iblis. Iblis ora diwenehi Swarga, kaya aku." Dheweke nyilangake tangane lan nyipitake mripate. "Nanging, aku uga gumun karo kowe. Kowe ngaku yen kowe dudu setan nanging mung wong mabur; nanging kowe ngerti lokasi gapura menyang Neraka." Medici ngelus-elus janggute sadurunge ngobahake drijine lan nuduhake alesane dhewe. "Sajrone rong atus taun aku nggoleki gapura kaya ngono ing bumi, dhuwur lan endhek. Kanthi mengkono, lan sajrone wektu kasebut, aku ora tau gagal ngrasakake wong utawa malaikat sing dadakan nyedhaki aku. Nanging, aku rada ora kepenak amarga kowe bisa nyedhaki aku kanthi cedhak banget, lan tanpa sepengetahuanku, nalika aku ngadeg tanpa disadari ing kuburanku." Dheweke ngangkat alis. "Apa kowe bisa dadi wujud setan sing ora bisa dicritakake, kanthi penampilan sing aneh lan prilaku sing pura-pura, kanthi upaya licik kanggo ngeterake aku menyang Neraka?"

"Aku wis ngomong nèk aku dudu dhemit. Aku nggolèki biarawan kanggo nutup Gapura," ujare Lazarus. "Kowé sing nggolèki Neraka."

"Aku ora nggoleki Neraka; aku nggoleki Sophia-ku."

"Banjur dheweke ana ing Neraka?"

"Aku ora bisa ngomong," Medici mangsuli. "Nanging, critakna babagan biarawanmu; lan kepiye carane biarawan biasa bisa duwe kawruh sing ora ana watase babagan Neraka nganti bisa kenal raket karo aku."

kanthi cara kerja gapurane sing mesthi rumit.”

"Aku ora ngerti," Lazarus ngakoni. "Aku ora ngerti tumindak utawa karepé—mung jeneng lan panggonané waé sing dakkandhakaké."

"Banjur kenapa kowe kudu nemokake biarawan iki, yen kowe ngerti sethithik babagan dheweke? Kepiye kowe bisa yakin manawa dheweke bisa mrentah Gapuramu iki?"

"Gatestone dudu duwekku," Lazarus nggereng. "Aku mung dijuluk njupuk biarawan kasebut. Aku wis janji bakal nindakake. Aku sumpah marang para abdine Gusti Allah; lan saiki aku nindakake prentahe." Wong-wong mau ora bakal ngapusi utawa pengin aku diganggu ing pengembaraan iki. Dadi, aku percaya marang biarawan iki, lan marang kabisane. Aku wis ngerti cukup; aku ora perlu ngerti luwih akeh."

Medicci ngalihake pandangan. Dheweke ngemut lambene lan manthuk mikir. "Mungkin lumayan ; kowe mung nindakake tumindak becik, sanajan katon luar biasa." Dheweke narik napas. "Nanging, aku ora ngapusi, lan muga-muga kowe ora duwe niat ala. Apa aku ora wis njupuk terwelu kanggo kowe? Apa aku ora menehi kanca sing apik kanggo kowe? Apa aku ora wis nuduhake kabeh rasa hormat sing mbok jaluk?"

Pitakone Medicci ndadekake Lazarus kelingan karo pertemuane karo ibune ing Mountain Mouth , lan kurban watu larang regane sing akeh banget. Dheweke nanggapi Medicci nganggo tembung-tembung kawicaksanan kanonik, "Niat ala asring ndhelik ing sangisore tumindak becik. Ing kono, aku ora bisa ngerti tenan niatmu; nanging, niatku jelas kanggo aku. Aku kudu nemokake abdine Gusti Allah sing bakal ngiket piala sing saiki wis ora kaiket."

Medicci nggresah lan ngangkat tangane kanthi lemes, karo nguwuh, "Nanging kowe mung ngomong iki marang aku! Sanajan aku bisa nglumpukake kabeh, kowe bisa uga nggodha aku menyang jebakan—menyang cangkeme Neraka!" Dheweke nyilangake tangane. "Wangsulana aku, Lazarus; yen kowe ngaku yen aku iki salah siji saka Roh jahat saka Gatestone, kenapa aku pengin ngancani kowe ing perjalananmu? Yen aku pancen teka saka gapura kaya ngono, apa aku durung ngerti lokasine? Ngapa aku kudu menyang Italia karo kowe, nalika aku ora butuh?"

Lazarus nanggapi kanthi saran sing padha; "Lan sampeyan bisa uga mung ngomong iki marang aku. Aku ora njaluk sampeyan ngancani aku menyang Italia. Sanajan aku bisa nglumpukake kabeh, bisa uga ora ana Lady Sophia. Sampeyan bisa uga kanthi diam-diam pengin ngancani aku, supaya sampeyan bisa nemokake biarawan kasebut kanggo sampeyan dhewe, banjur mateni dheweke sadurunge dheweke nutup Gatestone, ya?"

Medicci nyangga tangane ing pinggul lan ujar kanthi adhem, "Aku ora ana ing kono karo Kejahatan, Lazarus. Lan aku mesthi ora ana ing kuburan amarga kowe. Kajaba iku,

Malaikat kepéngin ngancani aku menyang Swarga nalika kowé nyolong aku.”

Lazarus manthuk lan ndeleng saka ndhuwur samodra. "Lan aku lagi arep menyang Italia, Medici, sadurunge swara Malaékatmu narik aku menyang kowé."

"Dheweke dudu duweku," Medici mbantah. Dheweke nggresula lan ngeculake tangane, "Ya wis; mungkin kita loro ngomong sing bener nanging isih curiga ana niat sing salah saka pihak liyane. Nanging, aku ngerti, kanthi keyakinan sing mutlak, yen aku ora ateges duwe niat ala; lan sanajan aku curiga yen niatmu kurang tulus, aku isih rumangsa kudu ngancani kowe—lan mbantu kowe nemokake biarawan, yen prelu —yen aku pengin nemokake Sophia-ku, pungkasane.” Penampakan kasebut mbungkuk cepet. "Aku mung bisa percaya yen niatmu sebenere niatku."

Lazarus nggatekake tembung-tembung apik lan tumindak becik Medici . Dheweke mbales kanthi mbungkuk. "Lan aku nemokake kabecikan ing kancamu, lan tumindakmu ing jaman kepungkur. Lagian, aku nemokake kowe ana ing ngarsane malaikat; lan kowe uga nemokake terwelu kanggo aku." Dheweke mesem, nambahake, "Aku kudune matur nuwun."

Kahanan tegang wis suda lan dheweke lungguh ing jejere geni, rumangsa luwih marem tinimbang sedhela sadurunge. Kanggo sawetara wektu, dheweke genti-genten ndeleng daging sing panas lan ombak sing kasenggol pantai sing tipis dadi mung garis-garis busa sing tumpang tindih.

Lazarus nawakake, "Menawi panjenengan kepareng, kula nyuwun pangapunten, Medici. Mung wae, kula dereng nate ningali Roh manungsa sajrone gesang kula."

"Tulung ngapura kecurigaanku uga, Lazarus." Medici banjur ngomong. "Sajrone uripku lan pati, aku durung nate nemoni wong mabur kaya ngono. Kajaba iku, sajrone luwih saka rong atus taun, aku durung nate bisa ngobrol karo wong sing isih urip—nganti saiki."

"Apa ana akeh jiwa, kaya kowe, sing ngumbara?" pitakone Lazarus.

"Ya, aku isa kandha nèk cacah jiwane padha karo cacahé wong lanang, wadon, lan bocah-bocah sing tau lair. Aku wis tau ndeleng legiun-legiun jiwane mlaku-mlaku kanthi bingung ing medan perang sing anyar. Kadhangkala, jumlahé bisa akèh—nanging mung sakwetara, sadurungé para malaékat katon ngusir dhèwèké. Nanging, aku arang ndeleng akèh banget bebarengan. Luwih kerep, aku bisa ndeleng siji utawa loro Roh sing lagi liwat. Nanging, aku kudu mlayu kanthi cepet, supaya para Malaékat ora nemokaké aku ing antarané wong -wong mau."

"Dheweke nggawa roh-roh mau menyang ngendi?"

Medici ngangkat bahune. "Swarga utawa Neraka, aku curiga; ing papan liya kajaba ing kene. Saka apa sing wis takkumpulake, Roh dilarang mlaku-mlaku ing bumi."

"Nanging, kowé tetep nglakoni."

"Aku iya."

"Banjur kenapa dheweke ngidini?"

Si Momok nggelengake sirahe lan mesem isin. "Aku ngidini." Dheweke ngelus-elus dhadhane lan bisik-bisik, "Yen dheweke ora tau ngejar aku, aku bakal terus mlaku-mlaku kanthi bebas." Dheweke mesem lan nyelehake tangane ing kanthong klambine. "Oh, dheweke ngerti yen aku ana ing kene—ing endi wae. Lan aku rumangsa kuwat yen aku dudu siji-sijine jiwa sing kesasar sing mlaku ing bumi."

Lazarus takon marang dhèwèké, "Nanging kepriyé karo Malaékat ing kuburan, sing kowé uwal saka kono?"

Apa dheweke ora nglilani kowe tetep ana ing kono?"

"Azrael?" Medici ngguyu. "Dheweke pancen pelacak sing apik. Azrael wis nyusul aku kaping pirang-pirang wiwit kuwi, kajaba saka kunjungan rutinku menyang Sophia. Lan kaya biasane, aku ngandhani dheweke yen aku wis siyap menyang Swarga, ngalihake perhatiane, banjur ngindhari dheweke. Dheweke ora nyoba banget kanggo nyusul aku. Lagian, dheweke kemungkinan gedhe, kanthi diam-diam mesakake kahananku. Dheweke ora tau ngandhani Azazel ana ing ngendi aku, amarga dheweke ora tau nuduhake awake dhewe sawise ketemu karo dheweke. Dheweke mesakake aku, utawa dheweke ora seneng karo dheweke, utawa kombinasi saka iku."

"Azazel?" pitakone Lazarus.

Medici manthuk. "Sing *liyane*."

Lazarus manthuk, mandeng langsung marang dheweke. "Pancen; jiwa apik endi sing bakal mlayu saka Swarga?" Dheweke muter terwelu lan takon, "Lan kepiye yen Azrael janji bakal nggawa kowe menyang Neraka? Apa kowe bakal lunga karo dheweke kaya saiki? Kanggo njupuk Sophia?"

"Ora, Lazarus; Azrael mung ngawal jiwa-jiwa sing apik menyang Swarga. Malaikat liyane, sing nyebut awake dhewe, *Azazel*, nyeret jiwa-jiwa sing ora ngerti lan kesasar menyang Neraka. Lan aku mung ngalami musibah sapisan sajrone pirang-pirang taun iki. Aku meh ora bisa lolos saka kewan sing keluwen iki."

"Kenapa kowé ora ngancani dhèwèké menyang Neraka, malah— njupuk Sophia?"

"Ngancani Azazel?" Medici ngguyu ora percaya. "Ora ana sing gelem *ngancani* dheweke. Dheweke ngjebak jiwa lan ngrudapeksa wong-wong mau kanthi wuda, kaya terwelu sing saiki koklakoni." nyekel—dhèwèké nguntal kabèh wong-wong mau ing ngendi wong-wong mau ora bisa lolos. Azrael wiwit kuwi wis ngelingake aku babagan Azazel, ujar manawa dhèwèké iku anak haram Malaikat, *Kronos*, sing kanthi tresna ngrangkul kabeh jiwa kanthi mangan lan nggawe dadi bagean saka awake dhewe. Azrael wis nerangake, wiwit biyen, yen aku ora ngancani dheweke menyang Swarga, Azazel pungkasane bakal nemokake lan nguntal aku, lan nggawa aku menyang Neraka nalika dikunjara ing njero dheweke." Roh kasebut ngringis. Raine atos lan dheweke condong menyang Lazarus. "Wiwit aku ngumbara ing bumi, Azazel

uga nduweni hak kanggo ngrebut aku. Yen dheweke nyekel aku, aku ora bakal mlebu Neraka kanthi caraku dhewe. Lan aku yakin manawa aku bakal tetep dikunjara selawase. Pramila aku kanthi diam-diam nggoleki lawang mlebu Neraka sing luwih cocog—sing bisa dakleboni lan uwal, kanthi caraku dhewe."

"Nggo nyolong Sophia saka Neraka?" pitakone Lazarus.

Medicci manthuk. "Lan aku bakal."

"Apa kaya ngono kuwi isa ditindakake? Aku ora percaya," wangsulane Lazarus. "Lan kepiye kowe isa yakin yen dheweke ora ana ing Swarga—utawa dheweke pancen ana ing Neraka? Mungkin dheweke nglakoni kaya kowe, lan mung ngumbara ing bumi."

"Nèk dhèwèké mlaku ing bumi, aku mesthi bakal nemokaké dhèwèké sajrone rong atus taun kepungkur nalika aku nggoleki gapura menyang Neraka," ujare Medicci, karo nuduhake drijiné ing cakrawala samudra. "Lan Azrael wis meh ngakoni yèn dhèwèké ora ana ing Swarga. Dadi, aku curiga yèn dhèwèké mesthi ana ing Neraka."

"Apa sing diomongké Malaékat marang kowé?"

Medicci nggresula lan nyawang pantai sadurunge ngakoni, "Ya, dudu kuwi, apa sing Azrael lakoni." ngomong, kuwi ngyakinake aku liya. 'Ya, apa sing ora diomongake.'

Lazarus nggatekake kupinge. "Banjur, apa sing ora diomongake marang kowe?"

Memedi mau nyipit mripate lan ngobahake drijine sing nuduh marang Lazarus, karo bisik-bisik, "Sabèn aku takon marang Azrael apa Sophia-ku ana ing Swarga, dheweke ngandhani yen kabeh bakal dicethakake, nalika aku ana ing Swarga. Lan sabèn aku takon apa dheweke ana ing Neraka, dheweke mung mangsuli sing padha."

"Dadi saiki kowé percaya nèk dhèwèké ana ing Neraka?" Lazarus nggelengké sirahé, saiki bingung banget. "Yèn Malaékat njawab sing padha, babagan papan dunungé, kenapa kowé percaya nèk dhèwèké mung ana ing Neraka, lan ora ing Swarga?"

Lazarus ndeleng Medicci ngadeg, noleh mburine, lan mandeng samudra. Angin segara anteng nyebul, nanging garis jubah Memedi tetep ora obah. Pungkasane, Memedi mau noleh lan mandeng wedhi, katon kaya-kaya lagi merenung. Pungkasane, Memedi mau narik napas lan manthuk sadurunge noleh lan madhep Lazarus. "Aku ora curiga yen Sophia-ku ana ing Neraka mung amarga apa sing dicritakake utawa ora dicritakake Azrael marang aku, Lazarus. Ana akeh liyane sing kudu dicritakake sadurunge kowe setuju karo aku yen dheweke meh mesthi ana ing Neraka." Penampakan kasebut ngubengi geni, jengkeng ing sandhinge Lazarus, lan nyurung semak duri luwih jero menyang geni. Lazarus nyawang mripate Memedi. Bola-bola ijo katon adoh—kaya-kaya kejawab cahya geni; ndeleng menyang salawas-lawase.

Medicci nyritakake masa lalune. "Miturut pakaryane, aku ora mung dokter, nanging uga alkemis. Mula, aku kepincut karo panemuan preparat eksotis lan resep sing memabukkan sing bisa diwenehake kanggo nyegah utawa malah nyegah efek fisiologis sing paling umum saka penuaan. Nalika risetku berkembang, alat lan metodeku dadi saya ora konvensional, lan mesthi kontroversial karo kanon sing diamati saka Kristen. Kanthi mangkono, aku ora duwe pilihan liya kajaba nerusake sinau kanthi rahasia, amarga wedi saka tuduhan bid'ah utawa sihir. Lagian, aku nggoleki olahan lenga, ekstrak, logam, lan uyah getih sing unik lan tepat, sing bisa njanjeni keabadian. Pancen, aku ngupaya ngrumusake *Elixir of the Ancients*.

"Apa ana sing kaya ngono?" pitakone Lazarus.

Medicci ngangkat bahuné. "Ora penting —saiki. Nanging, sajrone urip, aku percaya kaya ngono." Dheweke nggresula lan menahi Lazarus eseman sing khidmat. "Saliyane aku, mung siji wong liya sing isih ngerti babagan lelunganku. Dheweke ora liya yaiku kancaku sing dipercaya lan dipercaya, Sophia."

Lazarus manthuk lan kanthi sopan ngalihake pandangane menyang terwelu sing lagi dipanggang.

Memedi mau ngulurake tangane menyang tengah geni, njupuk areng sing murub, lan mriksa kanthi teliti nalika nerusake, "Aku wis cedhak banget. Aku pancen percaya yen aku wis meh nggawe ramuan kasebut." Dheweke mbuwang areng kasebut maneh menyang geni lan nerusake, "Nanging, kapercayan kasebut ndorong aku njelajah akeh tanah sing aneh lan eksotis, kanggo nggoleki siji bahan sing bakal menahi energi kanggo campuran kasebut." Memedi mau ngalihake pandangan lan nyinaoni ombak sadurunge noleh maneh menyang Lazarus, swasana atine jelas peteng.

"Aku janji karo Sophia yen iki bakal dadi perjalanan pungkasanmu menyang luar negeri. Kapal dagang sing tak tanggung, nemoni badai gedhe sakwise budhal. Angin gedhe nggebugi aku meh klelep lan nggawa aku ngliwati pelabuhan pertama sing tak tuju. Tinimbang mbalik lan mlebu maneh ing badai, Kapten terus maju lan aku ngrampungake sisa perjalanan tanpa kedadeyan. Sayange, keyakinan yen aku wis kandas ing badai, saya kuat, lan banjur dikonfirmasi nalika potongan-potongan kapalku, sing dicopot saka aku ing badai, kecemplung ing pesisir cedhak pelabuhan sing ora tak gatekake. Lan kabar palsu, yen kabeh nyawa ilang, bali menyang Sophia-ku, minangka bebener." Sanajan Medicci mesem lan nggeleng, Lazarus bisa ndeleng rasa lara ing raine. "Dheweke bocah wadon sing semangat—malah bodho. Dheweke bunuh diri."

Kalorone ngalihake kawigatene menyang terwelu lan geni sing ngobong terwelu kasebut.

"Dadi ngono," ujare Medicci karo ngangkat bahuné. "Aku percaya yen kekasihku ana ing Neraka; kowe ngerti babagan gapura Neraka ; lan aku ngarep-arep bisa nemokake siji-sijine Swarga sing aku pengin ngerti."

Sepi sedhela ngebaki antarane wong loro mau. Geni sumunar kena angin segara, lan Lazarus mandeng cakrawala samudra sing peteng.

"Apa kowé nyiapaké terwelumu minangka kurban obongan?" Medicci takon, manthuk menyang terwelu ireng.

"Ah!" Lazarus nyekel awake dhewe lan nylametake terwelu, nyekeli dhuwur-dhuwur ing kayu sing kobong. Angin semilir nyedhot geni lan ngademake terwelu. Dheweke noleh menyang Medicci. "Yen aku oleh takon, kepiye carane kowe mati?"

Memedi mau mesem lan nunjuk menyang geni, tangane sing anteng nembus geni kasebut. "Saka iki; piranti pakaryanku: Peparinge Prometheus sing misuwur—GENI. Aku mati nalika turu."

"Kowé mati kobong?"

"Ora. Kuwi kumelun saka tabung agen lan ekstrakku, sing diobong dening lampu minyak sing salah panggonan —kumelun sing fatal saka bahan-bahan sing dakgunakake nalika nggoleki ramuan Urip sing angel ditemokake." Medicci mesem. "Dadi aku ana ing kene, rong atus taun sabanjure." Dheweke mandheg sedela, lan nambahake, "Kebetulan, aku nemokake ramuan kasebut. Mung wae, aku ora ngerti yen ramuan kasebut kudu mateni aku supaya bisa menehi urip langgeng."

Lazarus nyipitké mripaté, mikir, nalika dhèwèké ngguyu garing. Dhèwèké dumadakan bisa nyekel awake dhéwé. "Nyuwun pangapunten, Medicci."

"Ora usah kuwatir, Lazarus," Medicci nentremake dheweke, karo ngadeg, "Mangana wareg lan ora usah ngerasa lara." Memedi mau mlaku adoh saka geni nalika dheweke ngundang Lazarus, "Aku kudu nggoleki lokasi kita kanthi jeneng desa sing paling cedhak. Aku mung bakal ana ing kono sedhela."

Lazarus ndeleng Memedi nyedhaki pesisir. Kanthi langkah sing disengaja, Momok mriksa lintang-lintang. Banjur raine Medicci mlumpat menyang awang-awang, lan ngilang.

Lazarus sing keluwen ngentekake panganane nalika Wektu malih ing sangisore langit manuk gagak. Pungkasane , areng sing ngambang kaya kunang-kunang sing metu saka areng geni sing mati; lan Lazarus mlaku-mlaku ing pantai, nganggo jejak sikil bunder sing saya kenceng ing wedhi nalika dheweke mindhai langit kanggo tandha-tandha memedi. Nanging mripate ora suwe mudhun menyang segara, menyang cakrawala wetan, lan tetep ing garis abang tipis sing nandhani sing pertama. nggawe subuh. Dheweke mubeng lan mlaku ngelawan ngubengi geni, tangane

gelisah lan mripate mandeng menyang wetan.

Ana swara saka mburine, takon, "Piye perasaanmu?"

Lazarus mubeng kanthi cepet lan tiba maneh ing wedhi. Dheweke ndeleng bayangan samar saka Memedi sing nyedhak. Dheweke mandeng lan ngadeg nalika Medicci nyedhak karo mesem. "Nuwun sewu, Lazarus. Aku kudune luwih terus terang nalika ngomong karo dheweke."

Lazarus ngatur ambegan lan sambat, "Ya, yen kowe gelem." Dheweke mlaku cepet menyang Spectre, ndeleng sekilas cakrawala sing sumunar sadurunge nendhang wedhi ing ndhuwur areng sing ngebul lan ujar, "Medicci, kita kudu cepet-cepet lunga."

Medicci mandheg ing ngarepe Lazarus lan nuduhake mudhun ing pesisir. "Aku nemokake desa Saint Maxime. Mung cedhak karo kene. Katon yen sampeyan duwe akeh kabisan—lan saiki, kanthi rasa arah sing cetha." Memedi kasebut nyilangake tangane, nambahake, "Luar biasa, sampeyan. Apa sampeyan yakin yen sampeyan durung nate lelungan—"

"Medicci!" Lazarus nyela, karo nuding cahya samar ing sadhuwure samudra, "Aku bakal dipateni, Medicci; aku kudu golek papan perlindungan saiki uga!"

"Papan perlindungan? Saka samudra?"

"Saka srengéngé," wangsulané Lazarus, njlentrehake, "Aku lara banget kena srengéngé."

"Ah," ujare Medicci karo manthuk. "Bebarengan karo kemampuan sing luar biasa, ana uga kelemahan sing luar biasa, kaya sing dikarepake." Dheweke noleh lan nuduhake menyang daratan saka teluk pantai. "Ana alas —akeh iyub-iyub ing kana. Apa cukup?"

"Aku nggoleki panggonan sing luwih peteng; mungkin, guwa utawa sing padha."

Medicci ngusap dagune kanthi mikir. "Aku ora weruh guwa." Dheweke mandeng langit wetan. "Lan kowe ora bakal tekan desa sadurunge srengenge esuk." Dheweke nggeleng lan ngangkat bahuné.

"Kanggo aku, iku bakal gampang. Aku bisa ndhelik ing sangisore samudra, lemah, utawa malah ing njero wit. Nanging kowé urip, lan kudu ambegan."

"Aku kudu ngucapake sugeng sonten," ujare Lazarus, karo ngebahake swiwine lan mboko sithik ngedhunake awake.

"Ah! Aku ngerti panggonan sing cocog," Medicci mbengok. Dhèwèké nusukaké drijiné menyang pesisir kidul. "Ana kapal karam ing watu karang, lan lambungé isih ditutup rapat. Piyé menurutmu?"

"Kowé ngomong sing bener?"

"Kanthi janji suci—minangka priyayi ingkang kinurmatan," Medicci meksa. "Aku butuh kowe tanpa tatu yen aku pengin nemokake Sophia-ku. Kapal iki wis disegel lan kudune bisa nglayani kowe kanthi becik."

"Apa kowé gelem nuduhaké aku?"

"Pancen—saiki uga!"

Lazarus nyawang cakrawala. "Aku kudu mabur cendhek lan cepet, nglawan dharatan lan segara." Dheweke noleh menyang Medicci lan ngobahake tangane menyang langit. "Aku kudu melu."

Wong loro mau banjur nyolong menyang langit, ninggalake geni sing meh mati lan sirahe terwelu sing ireng . Sisa-sisa sing dibuwang katon melongo, ndeleng kanthi medeni menyang arah munggah saka pasangan sing aneh kasebut, mungkin kanggo nganakake pungkasan, jero, lan pagelaran sing langgeng ing ngarepe pamirsa sing ora ana babar pisan—lan ing wayah pungkasan, kanggo leyeh-leyeh anteng selawase karo mandeng munggah, kanthi bolongan mripate sing amba lan bolong sing ireng lan kaya kewan, lan wis dibuwang kabeh.

[Pungkasan Bab 19]

Karya sastra iki digawe khusus kanggo

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~